

stor Banffeligbed — som ved Indkomst fra denne Kilde ganske vist ikke er større end ved Indkomstskatten — og det er; hvor der er Tale om Indkomst, der flyder af en saadan Kilde som udenlandske Papirer; men det er ogsaa den eneste Undtagelse, udenlandske Papirer og i det Hele Anvendelse af Formue i Udlandet. Formuen bestaaer jo for det Første af Eiendomme, faste Eiendomme, og det er jo overordentlig store Værdier, der her er Tale om; dernæst kan man med Hensyn til alle Statspapirer gaae til Afkortninger ved Udbetalinger af de offentlige Kasser; ved Hypotheker og Prioriteter kan man afsørte igjennem Debitorerne. Jeg tør desværre ikke opholde det høie Thing her; men paa et andet Sted og paa anden Maade har jeg og skal jeg yderligere vise, hvilken finpæl, let og flittig Fremgangsmaade der ligger for, hvor man med saa positiv Sikkerhed som nogetsteds i disse Forhold kan ramme, hvad man tilsigter at ramme. — Den ærede Ordfører sagde fremdeles, at man dog ligesuldt her maatte gaae til Selvangivelse; men selv om det var Tilfældet, at man ikke havde disse flittige Fremgangsmaader, er Selvangivelse langt flittigere og lettere her; der er jo Ingen eller ialfald meget saa, der ville sætte deres Eiendomme for lavt; af Hensyn til Laan og Salg ville Folk altid sætte Pris paa at faae ordentlige Værdier satte paa deres Eiendoms-gjenstande. Netop naar jeg seer paa Praxis, kan jeg ikke komme til andet Resultat end det, jeg saa ofte har fremsat her i Thinget, at den bedste Basis for en Indkomstskat er at gaae til Formuen. For det Første kræves det af Retfærdighedsprincipet, men ligesaa meget og endnu mere af praktiske Hensyn. Maaskee vil det ikke lykkes os idag at slaae det fast her; vi ville maaskee igjen blive slaaede, som vi ere blevne før; og det er jo ikke saa underligt; thi denne „rene Indkomstskat“ er jo i nogle Aar i Europa bleven betragtet som det Æneste, denne „Abstraction“, Theori, Doctrin; det er de engelske Forhold her som i saa mange politiske Forhold, som den liberale Theori paa Fastlandet har villet efterligne — paa en overfladisk Maade; man vil indføre det uden Hensyn til den Forfæj, der er tilstede, uden at

see, hvad der i England danner den virkelige Basis. Ved Indkomstskatten er der Forpagtningensværdien — endnu mere end Selvangivelsen — Grundvolden, og den svarer i hiint Land med dets Forpagtningssystem nærmest til simple Burderinger, til Prisen efter Eiendoms-salg hos os. Der er andre Steder, i Amerika og Schweizercantonerne — næsten de eneste Steder, hvor man med værdigt Held har brugt Indkomstskatten — der har man simpelthen taget Formuen, som anbefales her, og, som sagt, jeg troer nok, at man snarest maatte pege paa den Praxis, der ligger os selv saa nær, som bruges i Landcommuner og som saa mange Medlemmer kjende. Naar der her er sagt, at det ikke er nyt System, saa seer jeg her et æret Medlem staae for mig fra en jydsk Commune (Aaberg), og jeg seer et andet Medlem af Udvalget, der, som jeg ligeledes troer, har en særdeles god communal Erfaring i den Retning fra en nord-sjællandsk Commune (A. Christensen). Jeg troer, at overalt er der flere Communer, hvor man netop i det Væsentligste og Vigtigste har prøvet det System, her er anbefalet, paa den ene Side Formuesskat, paa den anden Skat af Formuen, dobbelt efter dens gjennemsnitlige Udbytte mod den af det personlige Arbejde. Jeg troer virkelig, at man har fuldkommen tilstrækkelige Erfaringer i denne Retning. Jeg nævnte før et Par Lande; der er et Land, som det i denne Sag maaskee ligger endnu nærmere at see hen til. Jeg troer, at den nuværende Indenrigsminister var den Første, der drog det frem her paa Rigsdagen; det har senere oftere været fremhævet. Det er Forholdene i Sverrig. Det er der Taxationerne, der danne Grundvolden for den ældgamle svenske Indkomstbeskatning, den af alle som nødvendig anerkjendte Grundvold for denne Beskatning. Hvad derimod alle andre Indkomstskatter angaaer, som ere blevne indførte efter den rene Indkomsttheori i næsten alle europæiske Lande, navnlig efter 1848, hvor ere de blevne af? Hvorledes ere de ikke gaaede bort, efter at have været anvendte i saa Aar, uden at give Noget i Statskassen, og efter at have snarest næsten fremmet Upaalidelighed og Uærlighed, og kun